

Radši tisíc bulvárů než mediální koncentrák v čele s Rudým právem, říká Jan Hrušínský

29. 3. 2016 / autor: [Michaela Rochovanská](#) / [Aktuálně.cz](#)

[Jan Hrušínský](#) | Foto: ČTK

Rozhovor s Janem Hrušínským, známým hercem a principálem Divadla Na Jezerce, nejen o jeho divadelní činnosti, ale také o aktuálním politickém dění a těžkosti všemohoucího bulváru.

Nedávno jste ve vašem divadle uvedli hru Dědicové. Jak vnímáte premiéry titulů, na kterých se podílíte „pouze“ coby producent?

Mnohdy je to horší, než když ve hře sama hrajete. Sedíte v hledišti mezi diváky, nemůžete už nic ovlivnit a za všechno, co se na scéně děje, nesete plnou odpovědnost. Ale užil jsem si to. Diváci na premiéře přijali Dědice doslova nadšeně a první repríza potvrdila a zároveň napověděla, že půjde o kvalitní a dobře navštěvovanou komedii. Tedy přesně to, co jsme si s Jurajem Herzem od hry slibovali a co jsme právě do repertoáru potřebovali.

V představení hraje i vaše dcera Kristýna. Jaké to je vidět ji hrát homosexuální opravářku kotlů, která svádí svou kolegyni?

Kristýna byla výborná. To se mi těžko říká, když jde zároveň o dceru, ale měl jsem z ní radost. Stejně jako z reakcí diváků na její roli. Měla to o to těžší, že herci v Dědicích jsou výteční všichni. Etzler, Sitta, Hudečková, Němcová i obě milenky zesnulého Pascalla, Pfauserová a Daňková. Máme na Jezu skvělé herce a doufám, že to tak bude i nadále.

Nebudete účinkovat ani v další premiéře vašeho divadla. Hraní se teď vyhýbáte?

Nejsem typ hereckého principála, který by musel hrát všechno ve všem, a nikdy jsem divadlo nestavěl sám na sobě. Naopak, snažím se obklopovat lidmi, kteří jsou ve svých profesích špičkoví a mnohdy lepší než já, a herce obsazují podle náročnosti, charakteru a typu role, a ne podle nekonečného ega pana ředitele. A když bůh dá, nezačnu takovou pitomost dělat ani na stará kolena.

Nicméně někde se objevily zvěsti, že se chystáte hrát po boku svého bratra.

Ano, to je pravda. A snad už to bude brzy, protože právě finišuje naše jednání s americkým autorem a jeho agentem o poskytnutí autorských práv na text, který bychom s bratrem v režii Jiřího Menzela na Jezerce spolu rádi hráli. Zkoušet bychom měli na podzim tohoto roku nebo na jaře v příštím roce. Podle toho, zda bude včas připravena jevištní verze jednoho známého amerického textu. Společně s Rudolfem a s Jiřím Menzlem jsme dohodnuti už víc než rok, a když jsme na podzim společně zahajovali v našem divadle výstavu k nedožitým 95. narozeninám táty, tak jsme vše podáním rukou stvrdili. Moc se na to těším.

To opět rozvíříte vody našeho bulváru. Jak vůbec bulvární média vnímáte?

Bulvár vnímám jako daň za naši svobodu a rovnou říkám, radši tisíc bulvárů, které budou chrlit jednu nepravdivou pitomost za druhou, než návrat do mediálního koncentráku v čele s Rudým právem nebo třeba s Haló novinami, povýšenými na jediný možný zdroj informací v této zemi.

Jakou největší lež o vás kdy bulvár napsal?

Lži a hloupých nesmyslů jsem se o sobě v bulvárech dozvěděl nepočítaně. Třeba právě loni v říjnu, když jsme s bráchou zahajovali výstavu pro našeho tátu, byl následující den v Aha nesmyslný článek s velkým titulkem „Válka bratrů Hrušínských pokračuje“. Bulváru se nehodí, když jsou lidé v pohodě, oni se domnívají, že budou lépe prodávat, když napíšou nepravdivou zprávu o válce a nenávisti dvou bratrů. O výstavě a o tom, že jsme tam spolu byli ruku v ruce ani slovo. Ale jak říkám, raději lži v bulváru než život za ostatními dráty a pod „ochranou“ Rusů nebo - jak se teď zdá - třeba soudruhů z Číny.

Dokážou vás ty nesmysly „vytočit“ nebo nad tím mávnete rukou?

Vždycky mě to vytočí. Ale zrovna v těchto dnech mě vytáčí, že proti vůli městské části Prahy 6 jsou Dejvice zaplavené vlajkami komunistické Číny. Chápu, že to asi panu Tvrdíkovi, panu Zemanovi, Mynářovi a několika dalším jedincům přinese zisky, o jakých se jejich podporovatelům ani nezdá. Prosím, ať je mají (ty zisky, ne ty podporovatele), ale ať nás kvůli tomu netahají zpátky do bídy a svrabu východních totalitních režimů. Ať nedělají České republice tak strašnou ostudu.

Nebo ta nešťastná věc s Ferdinandem Peroutkou! Obvinít bez jediného důkazu tak úctyhodného člověka a novináře, autora Budování státu, který byl za války vězněn v koncentračním táboře, z fascinace nacismem, prohrát soud a pak se neomluvit je prostě chucpe. Za chvíli nám český prezident může říct, že Hitlera obdivoval Čapek. A co? Vyjde to nastejno. Nebo fakt, že si náš prezident stoupne 17. listopadu na tribunu společně s extremistou Konvičkou a nepustí studenty na Albertov. Zbláznil se? Vždyť to býval inteligentní člověk. Absence slušnosti a samozřejmost Ihaní ve veřejném prostoru mi vadí. Ani humorná figurka hradního mluvčího to bohužel nemůže zmírnit.

A co vás přivede zpět do klidu?

Útěk na chalupu. Jako za komunistů. Před Velikonocemi byl na českých silnicích takový nával, že jsme 150 km jeli čtyři hodiny! Většina mlčících Čechů už zase začíná před realitou prchat. Všimli jste si? Praha je zaplavena rudými prapory a my, chalupáři, už zase zdrháme. Ale ne, vážně. Svoboda, kterou máme, je stále tak široká, že zdaleka nic není ztraceno a věřím, že tímto údobím zkrátka jen musíme projít jako dítě spalničkami. Všechny kvality a výhody demokracie se upevní, až lidi přestanou volit lháře a podvodníky, kteří je cílevědomě rozeštvávají a nahánějí jim hrůzu ze svobody a z příslušnosti k civilizovanější části světa.

Vy byste do politiky nešel? Co třeba na samotný Hrad? Že byste „jen“ přešel z toho pohádkového k tomu našemu.

Jeden vysoce postavený politik z hnutí ANO zcela vážně řekl, že Martin Stropnický hrával v televizi vojáky, takže prý má skvělou průpravu na post ministra obrany. Z tohoto úhlu pohledu mohu s klidným svědomím říci, že jsem hrál v minulosti nejdříve prince, potom několik králů, hrál jsem zločince, lháře i zloděje, a dokonce několik estébáků a politiků, takže mám v tomto smyslu také průpravu vynikající. A z Hradu je prý krásný výhled na Prahu. A je tam můj oblíbený komik, pan Mluvčáček. Tím ovšem výhody končí. Takže se nezlobte, to je málo, do toho bych nešel.

Chápu, ale zase se „obětovat“ kvůli grantu pro divadlo... O tom jste neuvažoval?

Opravdu si vůbec neumím představit, že bych jako „vedlejšák“ vstoupil do politiky a celý den někde lobboval za veřejné peníze za svoje podnikání a divadlo udržoval jen kvůli bankovnímu účtu, na který by takto získané granty a dotace jen pršely. Vím, že tady takové případy byly, ale mě by to zoufale nebavilo; před svými kolegy v divadle, kterých si vážím, i před občany, kteří by mně nedej bože dali svůj hlas, bych se propadl studem.

Jste úspěšný herec i podnikatel, přesto působíte celkem skromně. Co vás drží „nohama na zemi“?

Zemská přitažlivost.

Na co se v nejbližší době nejvíc těšíte?

Hodně se těším na premiéru hry Shylock s Milanem Kňázkem, kterou právě na Jezerce zkoušíme v režii Radka Balaše. Je to hra mířící proti antisemitismu a přehnané politické korektnosti. Díky současnému dění ve světě každým dnem nabývá na aktuálnosti. Bohužel. A bytostně se nás všech dotýká. Vzrušující hra s diváky se v určitých momentech stává drsnou obžalobou absolutizované politické korektnosti, která může páchat nedozírné škody nejen v oblasti umění. Česká premiéra se v Divadle Na Jezerce odehraje za účasti kanadského autora, Marka Leirena-Younga 27. dubna.

A vaše plány mimo divadlo?

S manželkou se chystáme do Ameriky na návštěvu za dcerou Bárrou, která studuje na univerzitě ve Filadelfii grafický design. Prohlédneme si Filadelfii, uděláme pár výletů po Pensylvánii, zajedeme do New Yorku, Washingtonu a někam na venkov k řece Delaware, kde u ohýnku s kytarou v ruce sedávali Voskovec s Werichem a učili Američany zpívat české písničky.

autor: [Michaela Rochovanská](#) / [Aktuálně.cz](#)